

Vai suomalaisista sarjakuvaa julkaista?!

Päätellen siitä pinosta, joka jostain syystä toimitettiin luettavaksi, sitä julkaisistaan vähän liikaakin. Tai ehkä kyseessä on vain yliannostuksen aiheuttama allerginen reaktio.

Pinossa oli mm. lehtiä: *Suuri kurpitsa* No. 13, *Tähtivaeltaja* 2/86, *Sarjari* 16 (Ketchup Express), *Kannus* N:o 28 sekä *Pahkasian* sarjakuvannumero (3/86). Kurpitsan käsintehdyssä yleisilmeessä on hellyttävää rujoutta, mutta täytyykö sitä ihan joka iikan pöytälaatikoitten pohjimmaisestikin julkaista? Kun kohtalaisen mielenkiintoistakin kamaa näyttäisi olevan tarjolla. Aika paljon samoja tekijöitä näistä lehdistä löytyä. **Manniseltakin** on niin monentasoisista jälkeä, että noinkohan mieheltä vallan kerjätään kontribuutioita joka taholle? Kenelle näitä lehtiä muuten oikeastaan tehdään? Lukevatko näitä muutkin kuin ne, jotka näitä tekevät? Näiden nyt lukemieni lehtien joukosta ainoastaan *Pahkasian* sarjakuvanumero tuntuu olevan tarkoitettu lukevalle yleisöllekin. Tähtivaeltaja on tässä vähän väärässä seurassa, sehän ei ole sarjakuvalehti, vaikka siinä onkin muutama sarjakuva, joissa sisäpiirit leikkaavat toisensa.

Kemin sarjakuvakilpailun satoa esitellyt *Insa-ydzoucqin Linna* (tarkkana nyt, latoja!) tarjoilee kunnianhimoisempia versioita versioita tutujen ja jonkun uudenkin tuttavuuden töistä. Tätä sentään kelpasi lueskella. Paikka paikoin oikein mielikeenkkin.

Pinossa oli myös kirjoja: **Jouko Innanen: INTO**, Länsiväylä, 1986. Strippi on vaikea laji. Olin positiivisesti yllättynyt. Kielellinen huumori on niin mukavaa kun se osuu kohdalleen. Tässä osuu aika monesti. Eikä kuvapuolessakaan ole moittimista.

Keijo Kervinen: RAUTAKOURA, Jalava. Jotenkin sympaattinen, joskin karuhko hitsarituttavuus. Kokonaisuus olisi voittanut, jos stripit olisivat olleet aikajärjestyksessä. Kehitystä olisi näkynyt.

Ensio Aalto: NIILU LUKKO, Seinäjoen Sarjakuvaseura, 1985. Päähenkilö kuin Don Martin kynästä, muut jotenkin valjuja ja kasvottomia. Koska tässä selvästi osattaisiin piirtää, niin harmittaa jäljen arkuus tai veltoitus. Liian dominoiva tekstaus syö osaltaan hentoa piirrosviivaa. Tarina ei oikein lähde kasvuun.

Pekka A. Manninen – Ilpo Lagerstedt: TOINEN RISTIRETKI, Seinäjoen Sarjakuvaseura, 1986. Suomen historiaa kuivina kuvina. Jotain ratkaisevaa tästä puuttuu. Aihepiirissäähän ei pitäisi olla mitään köyhää. Yksikään henkilöistä ei kasva ihmiseksi, ei edes sankari, vaikka hänellä on ristiriitojakin.

TANELI ja *muita suomalaisia sarjakuvia*. JP-sarjat 1, tekijöinä **Rauli Nordberg, Toni**

Tammi, Harri Vaalio ja Kaarina Luoto, Kirjapaja, 1985. Kilttejä juttuja lapsille. Varhaiset ennen-rasteria-Tanelit ovat minusta mukavampia kuin myöhemmät, jotka tuntuvat liiankin sliipautilta.

KERTOMUS KAUPUNGISTA. Kemin kaupungin kunnalliskertomus 1985, 1986. Tekijä **Hannu Sainio** ja **Keijo Ahlqvist**. Hauska idea kunnalliskertomus sarjakuvakirjana. Aikaa hauskaasti ja loppuu mukavalla tavalla.

Velkko Savolainen: SIRKUS NAPOLEON, Jalava, 1985. Ammattimieshän Joonas on, mutta minua nämä nuorisosarjat eivät yhtään potkaise.

Matti Sirola: JÄPÄNPERÄ HÄRMÄLÄISET, Weiling + Göös, 1986. Tämä minua oikein harmitti. Loppuunkalutuinta osaa sananparsiperinteestä ympättyä väkisin keinoitekoisesti rakennettuihin tilanteisiin. Käytettävissä olleista aineistosta olisi kuitenkin voinut tehdä vaikka mitä. Hahmot isoja pohjalaispoikia lukuunottamatta jätetty valjuiksi ja veltoiksi. Ja värit ja kunnan paperi ja kaikki! Tai sitten minulla ei ole huumorintajua, mikä tietysti onkin todennäköistä.

Hannu Peltoniemi: MASSIIVISET SARJAKUVAT, 1985. Vähemmän tyhjänpäiväinen kuin monet muut, tarina pysyy koossa. Mutta miksi piirrosjälki on niin epätasaista? Siellä täällä vilahtaa ihan kunnolla piirretty kuva, ja sitten taas on niin kankeata, niin kankeata. Mitähän semmoisesta pitäisi ajatella?

Riitta Uusitalo: RAKASTAKAA MINUA HELLÄSTI, NEITI, Jyväskylän yliopiston yliopilliskunta, Julkaisusarja N:o 20. Tässä nyt sitten oli sellaista itsestään selvää luovaa hulluutta, mitä pitäisi kaikessa taiteessa olla. Tinkimätön linja! Niin sitä pitää. Muoto ja sisältö, kuva ja sana suloisessa sopusoinnussa.

Fogeli: PEKKA PUUPÄÄ 60 VUOTTA, Kustannus-Mäkelä Oy, 1985. Ansiokas kokoelma varhaisinta Pekkaa. Jota yhä tuntuu olevan vaikea ylittää...

Tästä tuli nyt jokseenkin ärtyisä ja ylimalkainen vuodatus, mutta siihen on syynsä. Kun on vuosikausia lähes ammatikseen lukenut kaiken maailman sarjakuvia ja kun sitten kotimaisia luukiessaan yhtenään törmää tuttuihin hahmoin, kuviin, kuvakulmiin, asentoihin, teksteihin, jotka ovat kuin käännössarjakuvista kotoisin, niin meneehän siinä maltti leppoisemmallakin henkilöltä, saati sitten tällaiselta vanhalta ja vihaiselta. Mikä pakko kenenkään on luoda mitään – edes sarjakuvia –, jos siihen ei mikään pakota?